

irányították, a kola—pétervári vonal pedig még mindig nem készült el. Kíváncsian várjuk Bratianu válaszát arra vonatkozóan, hogy *mi történt a megrendelt és előre kifizetett román municióval?* Jellemző, hogy ezzel szemben *a központi hatalmak a legnagyobb pontossággal szállították a náluk megrendelt municiót*, miért nem tudott hát az antant is megfelelni a vállalt kötelezettségeknek?

Japán a kínai császárság ellen.

Frankfurt, március 8. Stockholmi jelentés szerint Juansikkáj, a kínai köztársaság elnöke most első ízben *összehívta a parlamentet*.

A Tokióban üléselő politikai gyűlés elhatározta, hogy *Juansikkajt felelősségre vonja a kínai forradalom előidézéséért* és a fölkelők támogatása révén *lemondásra akarja kényszeríteni*.

A harmadik japán hajóraj az északkeleti vizekre indult.

Köln, március 8. A Kölnische Zeitung szerint a Novoje Vremja Pekingből a következőket jelenti: Juansikkáj tudtul adja, hogy *a császárság visszaállítását további intézkedésig elhalasztotta*, egyidejűen megtilt minden tüntetést trónralépésének gyorsítása érdekében. A parlamentet május elsejére egybehívták.

Clemenceau megtámadta az angolokat.

Genf, március 8. Párisi jelentés hírül adta, hogy Clemenceau volt külügyminiszter lapját a párisi cenzura 8 napra betiltotta és a példányokat elkobozta. Mint most jelentik, az elkobzás azért történt, mert Clemenceau megtámadta az angolokat, mivel ezek, dacára a verduni eseményeknek, nem indítottak offenzívát Flandriában. Arról is írt Clemenceau, hogy a francia tartalékokat nem valami helyesen használta föl egyik tábornok.

Az antant már nem gondol akcióra.

Szófia, március 8. Görögországból érkezett jelentések szerint a szoliniki-i angol és francia csapatokat újból kezdik csoportosítani. A nyugati offenzíva miatt valószínűleg a francia csapatok egy részét elvonják Szalonikiből. Tény az, hogy Toulonból és Marseilleből üres szállítóhajók mentek Szalonikibe, amelyek most a kikötőben vesztegelnek.

Balkáni diplomáciai körökben az a vélemény, hogy az antant a Balkánon már nem gondol komoly akcióra. Szalonikiben az angolok és franciák egészen másképpen viselkednek a görög lakossággal szemben: úgy tesznek, mint a távozóban levő vendégek, a kik jó emléket akarnak hátrahagyni.

Az amerikai ellenzék.

Rotterdam, március 8. Washingtoni jelentés szerint a szenátus 256 szóval 160 ellenében elhatározta, hogy a tengeralattjárók új harcáról szóló vitát szűk keretek közé szorítja.

A londoni Reuter-ügynökség ehhez hozzáteszi, hogy a szenátus Wilson elnök tengerészeti politikáját támogatja. Bizonyos volt ez a határozat, a szavazás számaránya azonban azt igazolja, — hogy Wilsonnak hatalmas ellenzéke van és a teljes szakítás Németországgal szinte kizártnak tekinthető.

Egy honvéd a Sárkány-szálloda öngyilkosában az apjára ismert.

(Saját tudósítónktól.) A Délmagyarország keddi számában jelentettük, hogy az Indóház-tér 1. szám alatt levő „Sárkány”-szállodában öngyilkos lett egy magát Kis Imre kiszombori földmivesnek nevező parasztruha, középkori ember. Kis vasárnap este szállt meg a fogadóban és egész éjjel, nem távozott el a szállodából. Hétfőn reggel hét óra tájban hangos dörrenésre lettek figyelmesek a szálloda alkalmazottai. A portás berohant a 10. számú szobába, ahol a földön vérben fetrengve találta a vendéget, aki jobb kezében görcsösen szorongatta a még mindig füstölő revolvert. Kis a nyakitőerőre lőtte keresztül és a nagy vérvesztés következtében pár perc múlva kisenvedt. A rendőrség részéről Lengyel István rendőrtiszt jelent meg a helyszínen a kerületi tiszti orvossal, aki már csak a beállotti halált konstatálhatta. Miután a rendőri vizsgálat minden kétséget kizáróan megállapította, hogy öngyilkosság és nem büntényesete forog fenn, a holttestet a városi köz-kórház hullaházába szállították.

Az öngyilkos felső kabátjában néhány fillér készpénzt és egy ceruzával írt táborilapot talált a rendőrség. A levelezőlapon az írás annyira el volt mosódva, hogy abból csak a feladó nevét lehetett nagynehezen kibetűzni. A lapot Novakov Milán írta Szegedről, de hogy hová és kinek, azt nem lehetett megállapítani. A rendőrség a köz-kórházban a hullát lefényképezte, sokszorosította és a detektívek és rendőrök közt szétosztotta, azzal az utasítással, hogy járják sorra a szegedi kaszárnyákat és kórházakat és keressék Novakov Milánt, aki talán felvilágosítást tud adni arról: tényleg Kis Imrének hívják-e az öngyilkost.

Kedden reggel indult meg a hajsza és este már jelentette Sántha István rendőr, hogy a szegedi lábadozó osztagnál ráakadt a levelezőlap feladójára: Novakov Milánra. Jelentette a rendőr, hogy Novakov Milán az ötödik honvédgyalogezred honvéde előtt felmutatta a fényképet, mire Novakov zokogva felkiáltott:

— *Urísten, az apám!*

A rendőr szerdán reggelre berendelte a honvédet Lengyel rendőrtiszthez, aki kihallgatta, majd Bárdos polgárral a köz-kórházba küldte, hogy Novakov a hullát is megnézze. *A fia zokogva borult apja holttestére és szerb nyelven felelősségre vonta tettéért.* A kétségbeesett fiút alig tudta a polgár elvonszolni apja hullája mellől.

A Délmagyarország munkatársa beszélt Novakov Milánnal, aki a következőket mondotta:

— Az apámat Novakov Péternek hívják, negyvennyolc éves volt és most rukkolt be az ötödik honvédgyalogezredhez. Engem szombaton délután felkeresett a lábadozóban. Csendesen elbeszélgettünk, nem vettem észre rajta semmi különösét. Jó ideig volt nálam, bucsuzás közben a kezembe nyomott tiz koronát és zokogva megölelt, aztán elment; azt mondta, hazamegy a kvártélyára,

vasárnap pedig kimegy a Cserepes-sori barakokba a századához.

Beregszó-Németire valók vagyunk, az apámnak ezelőtt két évvel még jömeneteli asztalos-műhelye volt, azóta nem tudom, mivel foglalkozott. Az apám nagyon féltékeny természetű, az anyámmal állandóan veszekedtek, annyira, hogy két év óta különváltan élnek. Az anyám Temesváron szolgál, az apám meg Beregszó-Németin, — azt hiszem — napszámba járt. Az apám most vonult be katonának, valószínűleg félt a katonaságtól, azért követte el az öngyilkosságot.

Novakov Pétert szerdán délután temették a katonai hatóság a városi köz-kórház hullaházából.

Legalább egy népkonyha maradjon nyitva a nyáron.

(Saját tudósítónktól.) December tizenhatodikán valóra vált a szemérmes szegények álma: *Back* Bernát százezer koronás adományából hat népkonyha nyílt meg Szegeden. Azóta, — mint azt már jelentettük — mindennap *ezerötszáz család* ellátásáról gondoskodott a város. Ezerötszáz család kapott naponta teljesen ingyen húst, főzeléket, jókora darab kenyeret, sőt, — a Szegedi Leány Egyesület kifőzőjében — még tápláló levest is. A nélkülözők összeírása úgy történt, hogy a kerületi kapitányok listát készítettek a kerületükben lakó szegényekről és minden hónapban ellátták őket ingyen ebédutalványokkal. A szelvényeket a népkonyhákban át kellett adni, mert csak a lebélyegzett utalványok ellenében térített meg a város szelvényenkint negyven fillért. Ezekben a népkonyhákban pénzért csak akkor kaphatott valaki ebédet, ha az utalványosok már megkapták a részüket.

A tavaszi kedvező idő beálltával a munkaalakalmak is szaporodnak, aki dolgozni akar, könnyebben talál munkát. A szegedi gyárak állandóan keresnek női munkásokat könnyebb gyári munkára. Ezért határozta el a hatóság, hogy március tizenötödikén becsünteti a hat népkonyhát. Azt hisszük, nem kellene minden városi kifőzőhelyet bezárni, legalább egyben adni kellene ingyen ebédet azoknak, akik *ha akarnak sem tudnak dolgozni*. Mert ilyenek is vannak: aggok, nyomorékok, sok apró gyerekes családayak. Ezekről nemcsak tavasszal, de nyáron sem szabadna ezt a kedvezményt megvonni. Természetesen csakis azokat kellene továbbra is ellátni ingyen ebéddel, akik tényleg rászorultak. A rendőrség kevés fáradsággal összeállíthatná az új, lényegesen kisebb kimutatót, még március tizenötödike előtt és így azok, akik nem tudnak magukon segíteni, egy napig sem maradnának tápláló eledel nélkül. Értesülésünk szerint a hat népkonyha fentartása eddig *hatvanezer* koronába került, így a százezer koronából még negyvenezer korona rendelkezésre áll. Az is lehet, hogy nem emésztene fel a rászorultak állandó ellátása többet, mint amennyit a kamatok kitesznek.

A Délmagyarország munkatársa meglátogatott néhány városi kifőzőt, érdeklődött a „vendégek” tervei iránt. Nagy általánosságban megvannak nyugodva abban, hogy március közepétől dolgozni kell annak, aki enni akar, akarnak is dolgozni, de vannak közöttük tehetetlen, munkaképtelen emberek, akik kétségbe vannak esve. Biztosra veszik, hogy a város gondoskodni fog róluk, de — érthető a helyzetük — ezt csak akkor fogják elhinni, ha tényleg valóra válik az a kívánságuk, hogy legalább egy népkonyha a nyáron át is nyitva maradjon.